

ai. Nàng không còn thời giờ suy nghĩ nữa : phút tận số của nàng đã đến.

Nhưng một biến cố có một không hai đã xảy ra. Một biến cố định đoạt cho cuộc đời gián điệp vào sinh ra tử của nàng.

Tiếng nói huyền Bí

Đùng ra là hai biến cố.

Biến cố thứ nhất xảy ra tại trụ sở trung ương Mật vụ Sài gòn. Biến cố thứ hai, ngay trong phòng, với gã đàn ông dữ dằn, thủ trong tay khẩu tiểu liên Maxim bá phát, bá trúng.

Ông Hoàng vẫn ngồi trong văn phòng kín mít, không cửa sổ, của tòa biệt thự hoang phế giả tạo, gần sân bay Tân sơn nhất.

Cũng như Thu Thu, ông tổng giám đốc thực suốt đêm không ngủ. Trên bàn, đĩa đựng tàn thuốc lá đã đầy áp màu xi-gà Ha-van, mặc dầu từ chập tối Nguyễn Hương đã dịch thân đồ ba lần vào cái hồ lớn chứa rác ở phòng ngoài. Cái khay nhựa cũ kỹ trên đặt bữa cơm tối vẫn nằm nguyên, ông Hoàng chưa có thời giờ dùng bữa.

Những việc rồn rập xảy ra khiến ông Hoàng quên cả bụng đói cồn cào. Thật vậy, từ sáng sớm đến giờ ông mới uống một phích cà-phê và hai cái bánh bích quy nhỏ xiu thay cho bữa cơm trưa.

Từ tối, ông ngồi thừ trong gian phòng rộng, xanh um khói thuốc, chốc chốc lại nhấc điện thoại ban ra những khẩu lệnh ngắn ngủi và khô khan.

Cánh cửa điện đặt mở.

Nguyễn Hương, cô thư ký có thân hình Vệ nữ, vẻ mặt mệt mỏi sau 24 giờ đồng hồ làm việc liên tục, và 2 phích cà phê đặc sệt như hắc ín, lặng lẽ bước vào.

Ông tổng giám đốc ngừng đầu lên :

— Thế nào, xong chưa ?

Như mọi lần, Nguyễn Hương thân nhiên đưa tận tay ông Hoàng một tờ giấy đánh máy chi chít. Nàng thân nhiên, tuy những tờ giấy này thường định đoạt số mạng của hàng vạn, hàng triệu con người trên thế giới. Có lẽ thân nhiên là thói quen cố hữu của nghề điệp báo nên ông Hoàng cầm lấy bức mật điện như thể cầm lấy tờ chương trình du hí.

Trước khi đọc, ông ra lệnh :

— A, cô liền lạc ngay với bên không quân, dặn sĩ quan hoa tiêu của Sở cho động cơ nổ sẵn. Dặn cả Lê Diệp nữa. Lê Diệp phải có mặt tại đây trong vòng 20 phút.

Nguyễn Hương cung kính hỏi ông tổng giám đốc mà nàng coi như là cha ruột :

— Thưa di đâu ạ ?

— Đi Lào. Và đi liền bây giờ.

— Thưa, sở Khí tượng vừa báo tin trận bão Mary từ ngoài khơi biển Nam Hải có thể thổi vào đất liền nội đêm nay. Nếu có bão, sở phi cơ không dám cất cánh.

— Không thể hoãn đến mai được. Hoãn thì hỏng hết. Bão cũng phải đi.

— Thưa, sở dài kiểm soát Tân sơn nhất không cho phi cơ của Sở rời phi đạo.

— Ai bảo cô như thế ?

— Thưa đó là thủ tục chung về phi hành.

— Hừ, lần này họ phải phá lệ. Phép vua thua lệ làng, cô hiểu chưa ? Cô dặn hoa tiêu là tôi cần rời Sài Gòn ngay. Việc lái phi cơ là của hoa tiêu, không phải của tôi. Anh ta làm cách nào chở tôi tới Ai lao được thì thôi.

— Thưa, có thể xảy ra tai nạn. . .

— Ô, tai nạn, tai nạn, lúc nào cô cũng mang tai nạn ra làm ngoáo ộp dọa tôi. Thế hàng chục anh chị em của Sở đang cọ sát với cái chết thì sao ? Tại sao họ không sợ tai nạn, tuy họ cũng là con người biết hưởng thụ, biết du hí ? Tại sao họ không sợ tai nạn, tuy họ đã có gia đình ? Dầu sao tôi cũng già rồi, chẳng còn sống bao lâu nữa. Phi cơ làm nạn càng may cho tôi. Khỏi phải ngồi lì, quanh năm trong sà lim nghẹt thở này. . .

Biết khuất phục không được. Nguyễn Hương đành phụng phịu trở ra. Nàng đã hiểu ông Hoàng quá nhiều. Quyết định việc gì, ông sẽ làm bằng được. Cái chết không phải là trở ngại đáng kể đối với một người giàu nghị lực, nhiều mưu kế và kiến thức siêu đẳng như ông.

Ngồi một mình trong phòng, ông Hoàng nhàm đọc bức điện ghê gớm ..

Thu Thu cũng phải đối phó một mình với khẩu tên thanh Maxim ghê gớm.

Nàng nhếch mép cười ngạo nghễ khi nhận ra Mifai, thuộc viên thân tín của đại tá Sisumang. Nàng cười ngạo nghễ vì thấy ngón tay của hắn

không đặt vào cò súng. Nghĩa là hần chưa dám hạ thủ nòng. Chi tiết này mang lại cho nòng một hy vọng rộng lớn.

Nàng bảo hần, giọng ôn tồn :

— Anh coi chừng, đại tá sắp quay lại. Đại tá đã cho anh về ngủ, anh bèn mắng tôi phòng này làm gì ? Và ai cho phép anh chĩa súng vào người tôi ?

Gã vệ sĩ Mèo cười hèn hếch :

— A ha, đúng kịch khéo quá ! Bà đánh lừa được ông quan năm đại gái, chứ không đánh lừa được tôi. Tôi đứng núp ngoài cửa, thấy rõ bà hạ sát Gary.

— Bịa đặt.

—Ồ, nguy hiểm làm gì nữa. Bà đã chặn nghẽn mạch máu lên óc của hần. Chỉ liếc qua ngón tay diêm huyết của bà, tôi biết ngay bà không phải là nhà nữ bác học chân yếu tay mềm. Bà phải là đại đen nhu đạo, giỏi môn atêmi. Bà ơi, tôi cũng là đại đen nhu đạo, và cũng là võ sĩ cự khôi atêmi. Đây, tôi nói thẳng cho bà biết : bà là đồng lõa của tên phản bội Gary. Bà phải chết. Tôi sẽ giao bà cho đại tá Sisumang.

— Đại tá sẽ không tin anh đâu.

— Vậy tôi làm tờ trình thẳng lên tướng Luy xốp.

— Té ra anh phản đại tá.

Không đáp, Mifai lia khẩu tiêu liên nĩa vòng. Loại súng Maxim - Tokarép này, Thu Thu đã thấy nhiều lần tại Trung quốc trong cuộc chiến tranh Hoa-Nhật. Nó bắn rất nhạy, chỉ phiên một điều là hơi công kênh. Đặt trên còng sắt thì bắn trúng

đễ dàng, còn nếu cầm tay thì nặng nề.

Biết vậy, nòng không sợ nữa. Nàng tin có thể chế ngự được gã vệ sĩ Mèo thông minh.

Nàng tìm cách hoãn binh :

— Mifai, anh lầm rồi. Anh có bỏ súng xuống không nào.

Vừa nói, nàng vừa tiến lên một bước.

Mifai quát to :

— Đứng lại không tao bắn.

Dùng danh từ « mày, tao » thô bỉ, Mifai đã không kiêng nể nàng nữa. Bắt buộc nàng phải liều mạng. May thì nòng quật được hần, đoạt khẩu súng và đưa hần về châu Diêm chúa.

Nhược bằng không may...

Không may thì một xác giờ Maxim sẽ cắm tua vào người nàng. Dầu sao, nàng cũng không còn thời giờ đắn đo thành bại nữa.

Bỗng có tiếng cửa mở.

Rồi tiếng kêu :

— Gì thế Mifai ?

Đó là tiếng nói của Sisumang Nghe tiếng chủ, gã vệ sĩ Mèo nhìn về phía cửa.

Trong một vi phân tích tắc, hần quên băng Thu Thu. Và sự cầu thả này đã được nòng lợi dụng triệt để.

Nhanh như chớp, nàng phóng lại bàn, chộp khẩu Na-găn. Mifai vụt quay người lại đưa tay lên cò.

Thu Thu không vớ được khẩu súng quen thuộc. Chân nàng vương thùng nước mà Mifai bưng vào hồi nãy. Nàng ngã sóng soài trên đất. Mifai chĩa súng vào người nàng.

Nàng định cuộn tròn người, lăn vào góc nhà, song lệnh của thần kinh hệ không đủ sức sai khiến các đường gân, thớ thịt đã bị đau điếng. Nàng biết là không còn cách nào thoát chết.

Trừ phi...

Mọi việc diễn ra rất nhanh, nhưng không hiểu sau khi ấy thời gian lại chậm hẳn lại, và những kỷ niệm vui buồn lẫn lộn diễn qua tri năng. Đột nhiên, nàng cảm thấy tâm thần thờ thơi. Lúc bước chân vào nghề điệp báo, nàng đã đoán trước ngày mai bấp bênh và kinh khủng. Nàng đã can đảm chấp nhận may rủi.

Và đây là phút cuối cùng của cuộc đời trôi nổi...

Nàng nhắm nghiền mắt, sẵn sàng đợi chết một cách bình thản và li lợm;

Một tràng đạn tiêu liên nổ ròn.

Rồi một tiếng ối.

Tiếp theo tiếng keng của khẩu súng nặng nề rơi xuống sàn gạch.

Thấy mình còn sống, Thu Thu mở mắt, trông ngực đập mạnh. Sisumang đã nổ súng cứu nàng. Viên đạn của gã đại tá Lào trúng cái đồng hồ vàng ở cườm tay phải Mifai.

Tên vệ sĩ Mèo vút súng, ngồi thụp xuống. Loạt đạn tiêu liên của hắn không trúng Thu Thu mà là bắn tua tủa vào tường.

Nếu là dịp khác, Thu Thu đã reo lên một tiếng khâm phục. Sisumang quả là thần xạ. Nếu hắn rút súng chậm, nàng đã thành người thiên cổ. Ngón tay của Mifai vừa ướm cò súng thì phát đạn 9 li của Sisumang đã làm xương cò tay hắn vỡ nát, tâm súng Maxim bị trệch ra ngoài.

Tuy đau rần, Thu Thu vẫn gương ngồi dậy. Nàng ngồi dậy vì vừa nghe gã vệ sĩ Mèo phàn trần.

— Đại tá bắn lầm ...Gary...

Thu Thu không cho hắn nói thêm nữa. Bàn tay trắng trẻo của nàng đã nắm chặt khẩu Nagán. Viên đạn ở cườm tay làm Mifai đau đớn, nhưng chỉ mấy phút sau, cầm được máu và băng bó vết thương, hắn sẽ bình phục. Khi ấy, hắn sẽ tố cáo nàng. Giàu kinh nghiệm như Sisumang, vết atemi ở cổ Gary sẽ là bằng chứng cụ thể.

Muốn sống, nàng phải bịt miệng Mifai. Bịt miệng với viên băng viên đạn Nagán.

Sisumang la lên ;

— Đứng... đứng bắn, Susu !

Lẽ ra, nàng nổ cò lập tức, song nàng sợ Sisumang khám phá ra nàng là kẻ bắn giỏi nên giả vờ lung tung. Nàng chạy đến bên người Mifai. Sisumang chạy theo không kịp.

Nằm dài trên đất nhờ nhờ máu tươi, gã vệ sĩ Mèo đang ôm cứng cổ tay bị đạn. Thấy miệng súng Nagán chĩa vào mặt, hắn há hốc miệng kêu cứu :

— Đại tá cứu em với !

Thu Thu đi sát họng súng vào mặt Mifai rồi nhắm mắt bóp cò. Một lần nữa, nàng đã đóng trò nhu thật. Nàng giả vờ ngã ngựa dưới sức giật của khẩu súng trận Sô viết.

Trong cố gắng tuyệt vọng, gã vệ sĩ Mèo chồm dậy, nhưng viên đạn đã phóng khỏi nòng thép với tốc độ và sức công phá ghê gớm. Hàm răng hắn bị phá tung. Hắn nằm vật xuống, miệng mũi và mắt biến thành đồng thịt nát bầy.

Sisumang giăng khẩu súng trong tay Thu Thu. Nàng chịu để tước khí giới một cách ngoan ngoãn vì nàng biết chỉ có Thượng đế mới cứu nổi Mifai. Sau khi mất súng, nàng bung mắt, khóc vui như đứa trẻ.

Sisumang quỳ xuống, đặt bàn tay lên ngực nạn nhân. Thở dài, hần đứng lên :

— Thế là xong. Hần chết rồi.

Thu Thu hỏi qua tiếng nước nở :

— Trời ơi, Mifai chết thật rồi anh ?

Giọng Sisumang buồn vô hạn :

— Phải. Chết thật rồi. Hần là người thân duy nhất của anh ở đây. Anh vẫn coi hần như em ruột.

Thu Thu nin bật.

Bất ngờ nàng cướp khẩu Nagăn mà Sisumang vừa giắt vào lưng. Nhanh như cắt, Sisumang gạt tay nàng ra. Nếu chủ tâm, nàng có thể đoạt súng dễ dàng. Vì đâu sao nàng cũng là nữ điệp viên khá giỏi như vậy.

Song đó chỉ là màn kịch, không hơn không kém, Mifai là thuộc viên trung thành và tin cậy của Sisumang, nàng phải giả vờ tự tử để gây cho anh chàng đại tá si tình cái cảm tưởng sai lầm là nàng hối hận, và sợ hãi sau khi lỡ tay giết người.

Sisumang ôm chầm lấy nàng :

— Sao em đại thế ?

Thu Thu ngồi xuống ghế, thở dài nảo nuốt :

— Trong một phút nóng giận, em đã mất cả lương tri. Em không ngờ giết hần. Trời ơi, lần đầu trong đời em phạm tội giết người. Anh ơi,

em chẳng thiết sống nữa. Em quyết chết để tạ tội với anh.

● Sisumang vuốt má nàng, an ủi :

— Em điên rồi. Hần chỉ là đàn em tầm thường. Anh thương hần thật đấy, nhưng sánh với em hần là hạt bụi. Hần thiệt mạng, anh không phàn nàn gì hết. Duy anh chỉ buồn một điều : tại sao hần định giết em và tại sao em lại giết hần ?

Thu Thu khóc to hơn. Về nghệ thuật khóc, nàng đã đạt tới trình độ phi thường. Nếu lên sân khấu, nàng phải được chọn để thủ vai đào thương, và khán giả sẽ tán thưởng nồng nhiệt. Nàng có thể khóc bất cứ lúc nào, không cần thoa dù cù là vào dưới mắt, hoặc tát đau đặng vào má.

Sisumang ngồi xuống bên. Thu Thu bèn giảm bớt tiếng khóc. Nàng gục đầu vào cánh tay, khóc nhẹ nhẹ, hai vai rung lên. Đứng trước mỹ nhân sâu não tượng đá cũng động lòng, huống hồ gã Thúc sinh khờ khạo.

Hần giục nàng :

— Nói đi em. Tại sao em lại giết anh ?

Nàng ngàng phất, giọng rảo hoảnh :

— Đàn ông các anh vô tình thật. Nếu biết anh tệ bạc, em đã chẳng trao thân gửi phận cho anh. Anh chưa thấy gì ư ? Mời anh nhìn lại em lần nữa ? Nhìn lần nữa để gắn huy chương cho đàn em của anh...

Sisumang dán mắt vào ngực nàng. Trong khi giăng cơ với gã vệ sĩ Mèo, nàng bị đứt hai nút áo ở cổ. Nhân cơ hội cúi xuống lau nước mắt, nàng giựt thêm, và kéo cổ áo tẻ

xương thật sâu. Biết Sisumang đề ý tới, nàng ra về thẹn thùng, khép vạt áo lại, kèm theo giọng nói chán chường :

— Vì anh giới thiệu Mifai là đàn em tin cậy nên em không giữ kẽ. Anh cho phép hẳn đi nghỉ không ngờ hẳn ăn núp sẵn ở phòng bên, chờ anh ra khỏi là mở cửa vào liền. Thừa lúc em đang quay lưng lại, hẳn nhảy bổ tới ôm cứng lấy em. May thay em vùng ra và gỡ thoát, Em định bắn song hẳn nhanh hơn chia súng vào người em. Vừa khi ấy, anh về. Nếu anh về chậm một giây nữa, em đã thành người thiên cổ.

Nghe tình nhân than thở, Sisumang giận đỏ mặt. Hẳn nhìn thì thề Mifai trên vũng máu bằng cặp mắt khinh bỉ, rồi đá mũi giày vào đầu xác chết, lăm bằm :

— Tưởng gì nếu hẳn xược như vậy thì chết đáng đời.

Sisumang rút mù soa lau nước mắt cho nàng :

— Em đừng bận tâm nữa. Để anh lo liệu hết cho.

Mặt tươi hẳn, nàng nép vào ngực Sisumang :

— Em làm khổ anh quá. Anh sẽ báo cáo về hẳn ra sao ?

Sisumang nhún vai :

— Không hề gì. Anh buộc hẳn vào tội đánh cắp tài liệu mật. Bị bắt quả tang, hẳn chống cự thì anh hẳn chết. Thế thôi. Mạng người trong trung tâm KX này không bằng mạng ruồi. Anh sẽ quăng xác hẳn vào máy nghiền tài liệu. Năm phút sau là chẳng còn sót lại gì hết. Cả đến xương hẳn cũng tan vụn thành bột.

Sisumang nắm một chân của xác chết, định lôi ra cửa, bỗng đứng lại. Chợt nhớ đến Gary, hẳn quay lại. Về sừng sốt vô biên hiện trên mặt khi hẳn nhận thấy Gary đã chết. Hẳn chép miệng :

— Lạ nhỉ !

Nàng thở dài :

— Nghe Gary thở hắt ra, em định làm bỏ hấp nhân tạo cho hẳn. Nhưng Mifai lại vào làm Gary chết là lỗi tại em.

hồn. Mãi đối phó với hẳn, em quên bằng Gary. Sisumang lắc đầu :

— Lỗi tại em sao được. Em không có lỗi nào hết.

Thu Thu nhìn đồng hồ, giạt nảy người :

— Ấy chết, gần sáng rồi.

Sisumang nâng cầm nâng lên trong cử chỉ âu yếm :

— Em buồn ngủ ư ?

— Không, ngồi với anh suốt đêm em cũng không buồn ngủ. Em chỉ sợ bọn gác thấy em trong khu vực Đô.

— Bọn gác không vào đến phòng này. Và lại, họ gặp em cũng chẳng sao.

Sisumang kéo nàng vào lòng. Nàng lặng yên cho hẳn ôm hôn. Kể ra hẳn không đến nỗi xoàng về nghệ thuật môn hôn phụ nữ. Song tâm hồn Thu Thu đã được dành riêng cho người vắng mặt.

Hẳn nựng nàng :

— Bây giờ, anh đưa em về. Một giờ nữa trời mới sáng. Đáng tiếc, nếu không xảy ra lỗi thôi, anh đã đưa em đi viếng khắp khu vực Đô.

— Lo gì. Đêm nay, anh vẫn là sĩ quan trực.

— Đứng. Chúng mình hẹn nhau đến tối.

Hắn hôn đùa lên tóc, lên trán nàng. Nàng luôn tay dưới nách hắn rồi sánh vai ra ngoài.

Trời vẫn còn tối khi xe hơi ra khỏi thạch động. Một làn sương mù sắc như dao cạo cạo vào da thịt Thu Thu. Nàng rung mình gầy lạnh. Sisumang âu yếm hỏi :

— Em lạnh lắm ư ?

Nàng nắm chặt bàn tay Sisumang :

— Vâng, lạnh lắm.

Xe hơi chạy chậm lại, rồi lượn vòng biệt thự. Thu Thu bước xuống, trong lòng nao nao.

Nàng bồi hồi không phải vì Sisumang vừa ôm nàng, hôn rất lâu. Trời gần sáng lạnh thật, nhưng lòng nàng chưa cần sưởi ấm.

Nàng bồi hồi vì ngôi nhà lẻ loi giữa khu vườn đầy sương đã lôi nàng trở lại thực tế phũ phàng. Nội đêm nay, nàng phải xuống khu vực Đỏ. Lợi dụng Sisumang, nàng sẽ chiếm đoạt tài liệu mật. Rồi nàng sẽ cùng Lisa trốn khỏi trung tâm KX.

Và dĩ nhiên nàng phải nhẫn tâm hạ sát Sisumang, tuy hắn thành thật yêu nàng...

Dưới ánh đèn xanh nhạt, Lisa ngồi cặm cụi xem sách, cuốn sách nói về công dụng của vũ trụ tuyến. Thấy nàng, người nữ tỳ ngược đầu lên, và không hốt nữa lời, từ từ đứng dậy.

Biết ý bạn, Thu Thu bước theo Lisa xuống bếp. Lisa rút trong tủ lạnh ra một mảnh giấy gấp tư, đưa cho Thu Thu.

Mở ra, Thu Thu choáng váng.

Bên trong là một bức điện. Nhìn bên trên, ghi

giờ tiếp nhận, nàng biết là Lisa mới dịch ra xong. Nàng nhâm đọc :

« Của HH. Gửi FR-234.

« Tiếp theo điện số. . . Trung ương MI-6 vừa cho biết là đã giải được một tổ chức trong trung tâm KX. Một nhân viên mà FR-234 biết mặt đã chiếm được một số tài liệu quan trọng. Nhân viên ấy đã được lệnh tiếp xúc với FR-234 để trao tài liệu.

«Hãy thận trọng ! Sau khi nhận tài liệu, FR-234 phải thực hiện lập tức kế hoạch RT. Hẹn trong 24 giờ đồng hồ sau khi nhận bức điện này, FR-234 phải hoàn thành công tác. Quá thời hạn ấy, tin h mạng sẽ bị đe dọa. »

Thu Thu đọc lại lần nữa cho thuộc. Đứng bên, Lisa đã quẹt diêm, đốt tờ giấy ra than.

Thu Thu ngồi phịch xuống ghế, ôm đầu nghĩ ngợi. Nhân viên MI-6 trong trung tâm KX là Gary. Thu Thu định ninh nàng là điệp viên thứ nhất của thế giới tự do lọt vào căn cứ chế tạo phi thuyền chở tia sáng giết người. Ngờ đâu còn có MI-6. Còn có Gary.

Đây là một trong các khuyết điểm thông thường trong cuộc hợp tác giữa các cơ quan điệp báo đồng minh. Song cũng có thể là thủ đoạn của ông Hoàng. Thấy tình báo Anh quốc muốn ăn mảnh một mình, ông Hoàng bèn tung nhân viên vào KX. bắt buộc MI-6 phải chia phần.

Thu Thu ngoảnh về phía Lisa.

Người nữ tỳ siêng năng dang loay hoay với cái lọc cà phê kiểu mới. Những giọt cà phê màu nâu sẫm rơi long tong xuống cái ly pha lê xinh xắn.

Lisa nói, giọng trầm trầm :

— Chị nhớ không ? Minh chỉ còn 24 tiếng đồng hồ nữa.

Thu Thu chép miệng :

— Thú thật, tôi chẳng hiểu gì hết. Lúc lên đường, tôi đã hỏi kỹ ông Hoàng về thời gian công tác, thì được trả lời là từ một đến hai tuần, hoặc có thể lâu hơn nữa. Giờ đây, lại bắt áp dụng kế hoạch RT.

Hai nữ điệp viên lặng lẽ nhìn nhau trong căn phòng rộng. Cà phê vẫn giọt giọt đều đều. Ánh điện xanh mát chiếu xuống da mặt hơi tái của Thu Thu sau một đêm mất ngủ.

Tuy không nói với nhau, họ đều nghĩ đến kế hoạch RT. Mọi công tác gián điệp trong vùng địch đều gồm nhiều kế hoạch song song, đề phòng kế hoạch này thất bại thì áp dụng kế hoạch khác. Một trong các kế hoạch được cửu xét chu đáo nhất là kế hoạch rút lui trong trường hợp thành công, cũng như trong trường hợp thất bại.

Kế hoạch thoát thân này được sở Mật vụ Việt Nam gọi là RT.

Hàng chục dấu hỏi quay cuồng trong óc Thu Thu. Tại sao ông Hoàng hạ lệnh cho nàng áp dụng kế hoạch RT trong vòng 24 giờ đồng hồ ? Căn cứ vào đâu, ông Hoàng lại cả quyết rằng tính mạng của nàng và của Lisa đang bị đe dọa nghiêm trọng ?

Dường như đọc được ý nghĩ của nàng, Lisa chép miệng :

— Có lẽ địch đã phăng ra chúng mình.

Thu Thu giật mình :

— Chị nói sao ?

Người nữ tỳ phóng tầm mắt ra vườn, bắt đầu sáng tờ mờ, giọng đầy lo ngại :

— Tôi có linh tính là Smerch đã tìm thấy tung tích của tôi, hoặc của chị. Vì vậy, Sài Gòn mới yêu cầu chúng ta áp dụng kế hoạch RT.

— Chị dựa vào yếu tố nào để quyết đoán ?

— Không, tôi không quyết đoán. Tôi đã nói rõ đây là linh tính. Lăn lộn trong nghề nguy hiểm, tôi có thể đánh hơi thấy cái chết, giống như con thú đánh hơi thấy thợ săn trong rừng rậm. Nói ra thì là dị đoan, song từ nhiều năm nay tôi không bao giờ lầm.

Trong thâm tâm, Thu Thu cũng nghĩ như Lisa. Song nàng cố cãi lại :

— Tôi xin phép nêu lên một nghi vấn quan trọng : nếu Smerch đã phăng ra chúng mình, đại gì họ còn đưa tới trung tâm KX ?

— Chị nói đúng. Tuy nhiên, tôi cho rằng sau khi chúng mình đến đây Smerch mới biết.

— Tại sao họ chưa ra lệnh bắt ?

— Đó là điều tôi đang thắc mắc. Theo tôi, có lẽ họ mới nghi ngờ, chưa hoàn toàn tin chắc. Vả lại, theo kế thuật thông thường, đôi khi Smerch ahãm mắt cho chúng mình hoạt động một thời gian sau mới ra tay. À, tôi nhớ ra rồi. Trời ơi !

Thu Thu hỏi dồn :

— Chị nhớ ra chuyện gì ?

Lisa thở phào ra :

— Chuyện cái ly cà phê. Câu chuyện gián điệp và tầm thường như vậy mà bây giờ tôi mới vỡ nghĩa.

Thu Thu chỉ bộ ly pha lê trong vắt trước mặt.

— Bộ ly này ấy à ?

Lisa gật đầu :

— Phải. Chị nhìn lại lần nữa sẽ thấy. Bộ ly này khác bộ ly hôm qua. Tôi ở nhà suốt đêm mà người ta đến tráo ly lúc nào không biết.

— Lisa, tôi e chị lắm. Theo tôi, không hề có chuyện tráo ly. Tráo ly như vậy làm gì, hả chị ? Tôi nhớ kỹ lắm : mấy cái ly còn mới toanh.

— Đồng ý là ly mới toanh. Song đó không phải là bộ cũ. Sở dĩ tôi phải ra vụ tráo ly vì chiều qua khi chị lên văn phòng tướng Korin thì ở nhà tôi sửa soạn rửa ly lại cho sạch. Hai cái ly dính đầy sáp môi của chị. Định rửa, tôi lại quên bẵng. Nghĩa là từ hôm qua đến giờ, tôi chưa hề rửa ly. Thế mà sáng nay, hai cái ly dính đầy sáp môi không còn nữa. Trừ phi ma hiện về... Tôi không tin ma... Tôi cũng không tin đại tá Bunvich cất công vào đây lau giùm ly cho tôi... Tất nhiên, có người đánh tráo....

Nghe Lisa nói, Thu Thu ngồi thừ, vẻ mặt bàng hoàng. Lisa suy dẫn rất hợp lý : hai cái ly pha lê bị tráo vì người ta muốn lấy vân ngón tay của Thu Thu.

Người ta ngờ nàng không phải là bác sĩ Mông.

Bất giác, nàng đau nhói một bên ngực.

Nàng vừa nhớ lại một cử chỉ khác thường của đại tá Bunvich trong câu lạc bộ. Lúc nàng bỏ vào phòng rửa mặt để gặp Sisumang thì ly rượu của nàng đã cạn hai phần ba. Nhưng đến khi nàng trở ra thì lại gần đầy. Khi ấy nàng không quan tâm vì tưởng Bunvich rót thêm.

Song giờ đây nàng đã hiểu.

Bunvich đã tráo ly.

Có thể hẳn đã gói cái ly của nàng vào mù soa và cất vào túi. Sau đó, hẳn mang tới phòng thí nghiệm để in dấu tay của nàng.

Điều này xác nhận một cách hùng hồn rằng hẳn nghi ngờ nàng. Những lời nói yêu đương của hẳn chỉ là một màn kịch đóng khéo. Nàng đóng kịch, hẳn cũng đóng kịch.

Tuy nhiên, nàng vẫn còn thời giờ thoát thân. Lấy xong dấu tay của nàng, Bunvich phải gửi về trung ương Smerch ở tận Mạc tư khoa. Dầu gửi bằng vô tuyến, cũng mất một ngày. Nghĩa là nàng còn từ 12 đến 24 giờ nữa để hoạt động.

Tiếng nói của người nữ ty làm Thu Thu bừng tỉnh. Đưa ly cà phê cho nàng, Lisa ân cần :

— Chị uống một hớp cho đỡ mệt.

Vị cà phê ngào ngọt thấm vào cuống họng Thu Thu. Mỗi khi cần suy nghĩ, nàng thường uống cà phê đặc, Giọt cà phê đen kịt rớt xuống đĩa cũng đen kịt như tương lai của nàng. Nàng không biết, và không dám đoán biết tương lai của nàng sẽ ra sao.

Nàng dựa đầu vào ghế, mắt nhắm nghiền, nhằm lại những giòng chữ ghé gớm trong bức điện của ông Hoàng.

Rồi nàng ngủ quên.

Thu Thu ngủ, nhưng ông Hoàng phải thức, mặc dầu ông ở trên đất nhà, giữa sự bảo vệ của những dụng cụ điện tử và nhân viên hùng hậu. Ông phải